

[Hans Schmidt.]

ratifikationen af den under den 24. august 1959 undertegnede aftale med Forbundsrepublikken Tyskland om erstatning til personer, der har været udsat for forfølgelse, nu kan foretages, og at de i medfør af aftalen modtagne beløb kan fordeles ved lov. Dermed sker der noget betydningsfuldt i bestræbelserne for at skabe fred hen over besættelsestiden.“

For kort tid siden er aftalen nu også blevet ratificeret af Bundestag i Bonn, og jeg går derfor ud fra, at tidspunktet for en fortsættelse af drøftelserne om min parts forhold nu er inde. Under de forberedende samtaler i maj 1959 blev der udtalt ønske om, at jeg som grundlag for drøftelserne skulle give de ærede medlemmer en skriftlig gitse over de ønsker, jeg har at fremsætte. Det er dette ønske, jeg følger op med denne skrivelse, for så at fortsætte samtalerne, når de ærede medlemmer er rede hertil.“

Så vidt henvendelsens ordlyd. Det er så meddelt mig, at nævnte uformelle udvalg har holdt møde, kort før folketingsåret sluttede. Efter at sommerferien og valg-situationen nu er overstået, er det min hensigt formelt at slå bro mellem den høje regering og nævnte uformelle og derfor ikke forpligtende udvalg ved at stille følgende spørgsmål til den højtærede finansminister:

„Kan ministeren tilsige regeringens medvirken til en ordning vedrørende visse efterkrigsloves virkninger i overensstemmelse med min henvendelse af 21. april 1960 til formændene for folketingets partigrupper og tingets medlemmer fra den sønderjyske storkreds?“

Finansministeren (Kjeld Philip): Jeg skal først fremsætte nogle bemærkninger vedrørende den del af det ærede medlems spørgsmål, som angår de til det tyske mindretal hørende tjenestemænd og pensionister, hvis sager i sin tid blev behandlet af tjenestemandsdømstolen, eller som blev dømt efter straffelovstillægget.

De pågældendes pensionsmæssige problemer må efter min opfattelse betragtes i sammenhæng med de tilsvarende pensionsmæssige spørgsmål for andre tjenestemænd, som er afskediget eller har mistet pensionen

i forbindelse med retsopgøret efter besættelsen, idet man i denne forbindelse i det store og hele må anlægge de samme synspunkter, hvad enten der er tale om medlemmer af mindretallet eller andre forhenværende tjenestemænd. Ved den samlede bedømmelse af disse forhold mener jeg derfor ikke, at det kan tillægges nogen afgørende betydning, at spørgsmålet om erstatning til besættelsestidens ofre, som tidligere anført af det ærede medlem, er bragt til afslutning.

Jeg er klar over, at der, uanset at der nu er forløbet ca. 15 år siden afslutningen af den anden verdenskrig, stadig er problemer af pensionsmæssig karakter med en vis aktualitet for forskellige grupper af tidligere tjenestemænd eller sådanne tjenestemænds enker. Derom vidner også det ikke helt ubetydelige antal andragender om pensionsmæssige forbedringer, som op til de seneste tider er indgivet til finansministeriet.

Efter mit skøn vil det ikke være muligt at genoptage den tidligere forkastede tanke om at tilvejebringe en generel regel til løsning af de foreliggende problemer, der i adskillige relevante henseender varierer fra sag til sag, og jeg er for så vidt i princippet enig i det standpunkt, som blev taget i sin tid, og hvorefter de enkelte foreliggende spørgsmål af pensionsmæssig karakter måtte optages til overvejelse på bevillingsmæssig basis i de konkrete tilfælde.

Jeg tør dog ikke benægte, at der kan foreligge tilfælde, hvor der måske kunne være anledning til at søge gennemført en vis pensionsforbedring. Jeg tænker eksempelvis på tilfælde, hvor den afskedigede tjenestemand i en længere årrække har været genbeskæftiget og derefter tager afsked på grund af alder eller svagelighed.

Med hensyn til de af det ærede medlem nævnte forkøbsrettigheder, der af Höfeverwaltungsgesellschaft A/S og Kreditanstalt Vogelgesang var pålagt forskellige ejendomme i Sønderjylland, kan jeg oplyse, at disse rettigheder er overgået til landbrugsministeriet, der ikke mener generelt at kunne ophæve dem.

Om de af det ærede medlem omtalte panterrettigheder til sikring af tilbagebetalingskrav hidrørende fra erhvervs-mæssigt samarbejde med besættelsesmagten kan